

Marijan Pušavec

Pamela von Stihl

Pravzaprav je bilo že nekaj dni po polni luni. Bil je oktober in na senožeti nad potokom se je slana obdržala po ves dan, tako da ni bilo več za košnjo. Sicer pa je bilo treba žival navaditi na suho krmo, ki je je bilo tisto leto dovolj. Čebele in koruzo je pospravil že septembra, tudi tisto malo grozdja, ki ga vsako leto potrgata z materjo, se je že delalo v vino. Bil je zadovoljen. Ob zgodnjih večerih je posedal ob zakurjeni peči, obračal časopise in revije, za katere med letom ni imel kaj prida časa, in gledal televizijo.

V njegov kot je le redkokdaj koga zaneslo. Sam pa je iz leta v leto, iz jeseni v jesen bolj ostajal doma in pospravljaj, kar je ostalo od požrešne šrnjadi in zajcev. Jutra so bila res že hladna, voda v lužah za hišo je zmrzovala, trepetlika pod oknom se je olistila, mačka je vse bolj silila v hišo. Kamorkoli se je ozrl, vse je bilo pripravljeno na prihajajočo zimo. Počutil se je dobro in močnega kot še nikoli. Sledili so prav temačni dnevi, ko se megla tudi iz njegovega kota ni dvignila po ves dan, čeprav je hiša stala kar visoko v hribih. Časopisov in revij se je naveličal. Preveč so ga spominjali na nekaj, kar je šlo mimo njega, na svet, ki mu ne pripada, ki je sam sebi zadosten in popoln. Večer za večerom je zaspal pred televizorjem, potem ko je skoraj vedno izpraznil pol steklenice češnjevca, ki mu je ostal še od lani. In vedno težje je zaspal sam. Še težje je bilo prebujanje v hladni sobi, ko je imel med nogami vse trdo in v glavi eno samo podobo. Ženska! Rjuha je bila že vsa popackana od premnogih samozadovoljnih izlivov. Misel na žensko ga je spremljala na vsakem koraku. Kadar je molzel, je pod rokami čutil voljo ženskih dojk. Vsak večer je bilo huje, z vsakim popitim frakeljčkom je bil bolj obseden.

Bil je petek, po plači in še pred praznikom. V barih, gostilnah, restavracijah in bifejih je bilo živahno. Ulice v mestu so bile prazne. Posamezni pari so se sproti izgubljali spred oči. Odpravil se je na lov. Pričel je sistematično. Na enem koncu mesta in potem iz lokala v lokal. Žensk je bilo malo, še te v glavnem s svojimi partnerji, drugače pa sami moški, verjetno prav taki lovci, kot je bil sam. Zmeraj bolj je bil pijan. Srečal je znanca, ki ga je spravil v nov lokal. Z vsakim popitim kozarč-

kom je postajal bolj brezvoljen. Je že vedel, da bo tako kot vselej. Da se ga bo napil, da se mu bo zvrtelo, da bo nekako prilezel domov, da ga bo v svoji mrzli postelji spet do onemoglosti metal na roke ob prividih vseh ženskih nog, ki jih je tisti večer videl v mestu. Potrpežljivost ga je začela zapuščati. Po strmih stopnicah je izginil v noč proti parkirišču. Čudno tesno je bilo v zraku. Megla se je malo razkadila. Lune še ni bilo videti.

Ko je vozil po predmestju, je z lučmi mežikal nekim osamljenim silhuetam, za katere se mu je zdelo, da so ženske. Nazadnje so ga ustavili policaji in komaj jih je prepričal, da je seveda popolnoma trezen. Domov! Spat! Zjutraj bo treba zgodaj vstati! Na radiu so vrteli nekakšne zmešane saksofoniste. Je že moralo biti tako, da jih je pustil, da so natepavali v gluho noč. Zavil je po obvoznici čez most in proti domu. Kdove od kod, ampak cestne svetilke so sproti ugašale, ko je vozil mimo njih. Pod eno se mu je zazdelo, da vidi postavo, ki nekaj maha. Pravzaprav ni nič pomišljal. Ustavil je in čakal kakšno minuto. Potem je potrkalo na desno okno. Odprl je vrata. Bila je ženska. Pod dolgim temnim plaščem je imela rdečo obleko. Lasje so bili dolgi in svetli.

Se lahko peljem z vami, je vprašala.

Seveda, si jo povabil noter. Kam pa greste?

Kamorkoli. Domov.

V hlačah se ti je napelo.

Ko si vozil, si ves čas mislil samo na eno: v avtu ali doma v postelji.

Vseeno, kjerkoli že.

Tile saksofonisti so super, poslušala sem jih na koncertu v Ljubljani. Nekaj si ji zamrmral nazaj o Vaških godcih, pa te verjetno ni slišala. S prsti je tapkala po kolenih v ritmu zmešanih saksofonarjev. Plašč se ji je razprl. V soju nasproti vozečega avtomobila si ugledal mehko zaobljena kolena in stegna, oblečena v prosojne nogavice. Verjetno črne. In mehke. Vzburjen si bil. Bilo je kot v filmu: ko si predstavljal, si jo prijel za koleno in jo pobožal. Ni odmaknila noge. Nič ni rekla.

Bi spili kozarček pred spanjem, si pričel.

Oja, je rekla in tapkala naprej.

Saksarji so še kar naprej saksali. Čez cesto je znorela mlada srnica in malo je manjkalo, da je nisi povozil. Ona, ženska ob tebi, se je zasmejala.

Rada imam živali, veste. Ukvarjam se z lovom.

Zmeraj bolj trdo si imel med nogami.

Mrha, si si mislil, rada ima kri.

Kam pa greva, je naenkrat vprašala.

Poznam gostilno v hribih, ki je odprta pozno v noč.

Krasno, je odvrnila. Kmečki turizem. Rada imam kmete. Tako zdravo živijo.

Tudi jaz sem kmet, si ji rekel. Potem imate radi tudi mene, si dodal in ji roko potisnil visoko pod obleko, da si zatipal golo bedro.

Sploh se ni premaknila.

Seveda, tudi vas imam rada. Zakaj bi bili prav vi izjema?

V tebi je pričelo vreti. Zdaj jo imaš. Komaj si se obrzdal, da nisi ustavil. Doma jo boš, si si rekel.

Doma je bilo seveda že vse v temi. Mati so hodili spat s kurami in pred osmo niso vstajali.

Saj so že zaprli, je rekla, ko je izstopala.

Jih bova že zbudila, si odvrnil kratko.

Odkleneš vežna vrata, prižgeš luč, jo primeš pod roko in popelješ v toplo hišo k peči. Naliješ ji češnjevca in rečeš, da se takoj vrneš, da naj se malo razgleda in tako naprej. Potem stopiš v drvarnico. Iz tnale izpuliš sekiro s starim toporiščem. Skrbno zakleneš in pogasiš luči. Stopiš v kamro, kjer spijo mati. Prižgeš nočno svetilko. Mati se zbudijo.

Kva pa je, vprašajo.

Mati, rečeš. Žensko sem pripeljal.

Ojej, sin, rečejo.

Potem dvigneš sekiro in opraviš. Ugasneš svetilko in pokriješ mater.

Odložiš sekiro v kot in se vrneš k njej v hišo. Vse v tišini.

Sedi za mizo in zre v bogkov kot, delo neznanega ljudskega rezbarja.

S hrbtom je obrnjena proti tebi. Plašč leži na klopi ob peči. Hrbet ima gol, lasje ji pokrivajo dražljiva ramena. Ščemi te v oči.

Oprostite, rečeš. Imel sem nujen popravek.

Obrne se k tebi. Oblečena je v tesno oprijeto rdečo obleko, tako prosojno, da pod njo zaznaš čipke črnega modrčka. Seveda mehkega, saj se skozenj zadirata dojki na bradavički. Požiraš slino. Gledaš.

Razumem vas. Vsak ima kaj nujnega opraviti, se nasmehe.

Gledata se. Doliješ ji češnjevca. In še sebi. Trčita in si zreta v oči. Izzivalno.

Toplo je tukaj. Prijazno, pristavi in si z levo roko vrže lase čez ramo. Roki sta razgaljeni.

Gledaš jo.

Ali nimate tukaj nobene glasbe?

Rečeš ji, da imaš gramofon, no, sploh cel stolp, v svoji sobi.

Pa pojdiva tja, reče.

Razpre od šminke rdeči in nabrekli ustnici in globoko vdihne.

Ja, prosim, tukaj se gre.

Poda ti roko. Malomarno potegne plašč s klopi in odideta po stopnicah na tvojo podstreho. Hodiš pred njo in prisluškuješ udarjanju njenih čevljev na hrastovih stopnicah. Prižgeš luč. Vstopita. Hočeš zakleniti vrata.

Saj ni potrebno, reče. Nikamor ne bom ušla.

Prižgeš radio. Še vedno so bili isti saksarji. Kakor da imajo svoj večerni koncert. Ustopi se v kot med okno in golo steno. Med nogami imaš napetega hudiča. Zasloniš luč in stopiš proti njej. Samo gleda te. Z levico ji greš v mednožje. Bog, hlačk sploh nima. Z desnico ji priviješ obraz k sebi.

Kako ti je ime, vprašaš.

Pamela von Stihl. Ampak kam se ti tako mudi. Še nikoli se nisem tako visoko v hribih. Hočem počasi. Hočem užiti tvojo moč. Hočem se kot tvoja najboljša. Hočem absolutno.

Odreveniš. Drgetaš od pričakovanja užitka. Pahne te od sebe.

Počakaj. In glej.

Prižgeš si cigareto. Plašč leži na tleh. Vablivo raztegnjen. Široko se razkorači. Ti obrne hrbet. Počasi prične vleči obleko navzgor. Malo se nagne naprej. Ugledaš zapeljivo kosmato režo. Treseš se. Nogavici sta pripeti z modrim hlačnim pasom, ki se oklepa mehkega trebuha. Glavo nagne nazaj. Lasje ji sežejo skoraj do razporka med nogami. Šele zdaj opaziš, da ima pod obleko črno kombinežo. Kratko in tenko. Z obema rokama si jo vleče proti glavi. Lasje se dvignejo in skoraj je pred teboj gola. Prav po sredi hrbta teče širok pas oprijetega modrčka. Zatakne se pri ušesih. Pri levem, v katerem visi dolg obesek iz belega zlata. Zmuzne se tudi mimo te ovire. Glava gre kar sama skozi kombinežo. Spusti roki in gre z njima vzdolž telesa... V roki mečkaš svoj F57. Navzgor si potegne še modrček. Vonjaš njen parfum. Cimetast. Nageljnov. Stoji pred teboj. S hrbtom obrnjena proti tebi. Zajaha bel naslonjač. Obrne glavo proti tebi. Ustnici ima čisto razprti. Njen pogled je mačji.

Hoče.

Sem ti všeč, vpraša.

Samo pokimaš. Še vedno se treseš.

Pridi, reče ukazovalno.

Še vedno jaha fotelj in gleda.

Some day you come alone... prepeva.

Slačiš se. Ko si gol, zastaneš. Hudič je ogromen in grozi, da ga raznese.

Skozi okno ugledaš lunin krajec. Utrneš luč. Nasadiš jo. Ves čas prepeva isto pesmico. V tebi se trga. Slišiš prismuknjene saksofonarje iz radia in ji govoriš: Ob zvokih saksa te bom razkosal, draga. Zaspita.

Ko se zbudiš, leži ob tebi. Čisto gola. Bohotno razprto telo je podarjeno tebi. Hudič je še vedno napet. Terja svoj davek za vse mesece nazaj. Nežno jo ugrizneš. Zavzdihne. Ne zbudi se. Božaš jo po mednožni reži. Pride ti samo od sebe. Tako kot prvič. Vstaneš in poiščeš njeni nogavici. Pazljivo, da je ne zbudiš, ji zvežeš roki ob posteljno stranico. V spanju zavzdihne. Potem se ogrneš z njenim plaščem.

V garaži boš dolil olje in petprocentno mešanico. Spet boš zaklenil za sabo in se napotil nazaj na podstreho. Bo pot, dolga skoraj celo tvoje življenje. Vse do tistega hipa. Še vedno bo mirno ležala. Odložil boš vso stvar na tla in si prižgal cigareto. Gledal jo boš. Komaj se boš zadrževal. Vzdržal boš. Saksofonarji bodo še vedno pihali iz radia. Potegnil boš ročico zaganjalke. Tišina. Še enkrat. Zarjovelo bo. V sobi bo zadišalo po izpušnem plinu. Ona se bo prebudila. Začudena te bo gledala. Še bolj bo razkrečila nogi.

Ne boj se. Ob zvokih saksa te bom razkosal, ji boš rekel pomirjeno.

Vem, pripravljena sem bila na to. Vedno je tako, ti bo razumevajoče odvrnila. Ze od nekdaj sem vaša metafora.

Približal se boš postelji s prižgano stihlerico. Postavil jo boš na rob. Umaknila se bo proti steni. Ne bo mogla daleč, ker ima zvezani roki. Drgetala bo po vsem telesu. Pokleknil boš za njenim hrbtom, med razkrečeni nogi. Nagnil se boš naprej in ji pihal v levo uho. Skozi luknjo v uhanu. Privila se bo k tebi. Z jezikom ji boš drsel po hrbtni brazdi v zadnjično režo in ji stiskal dojki. V goščavo njenega mednožja boš zaril svoj nos in vonjal bogastvo ženskih sokov. Skoz in skoz boš osluzen. Uživala bo. Kričala bo od strahu. Zaril ji boš pest v njeno vlažnost in jo obračal v njej.

Ljubiš kri. Zdaj te bom do krvi, boš kričal.

Čisto bo razvneti. In gola. Nebogljeni. Božal jo boš po ritnih krajcih.

Nastavljala ti jih bo. Potem jo boš obrnil na bok. Nežen boš. Hotel boš, da uživa tudi ona. Oblizal ji boš trebuh. Se ji zaril v popek. Sesal ji boš dojki. Plaval boš po njej. Našla se bosta z ustnicami in se zažirala drug v drugega. Mencala bo z boki in te požirala. Ušel ji boš nazaj med dojki. Bradavički bosta napeti, da bi počili. Zalizal se boš v desno in jo mučil do neskončnosti. Potem boš zagrizel. V ustih boš čutil posladkano slan občutek, iz dojke bo komaj rahlo mezela kri. Od užitka bolečine bo hlipala.

Vzemi me spet od zadaj, bo zahtevala.

Spet boš za njenim hrbtom. Oprla se bo na komolce in se malce privzdignila. Stegnil boš roko po stihlerici in odprl dotok bencina. Zarjovelo bo močnejše, verižica bo stekla. Oblivala jo bo kurja polt. Umiril boš žago in jo postavil pod njen trebuh. Dvignila se bo, da se ne bi ranila. Raniš jo lahko samo ti. Hudič bo znova vstal v vsej svoji moči in lepoti. Zabijal se boš vanjo. In ji govoril, kako jo boš razkosal ob zvokih saksa. Zahtevala bo. Terjala bo. Potem naenkrat se bo v njej prelomilo. Zleknila se bo na trebuh. Na motorko, ki bo podivjala. Slišal boš hreščanje kosti. Veliko krvi bo. Tebi ne bo prihajalo. Pod seboj boš začutil mrtvo telo. Dvignil jo boš. Pravzaprav samo spodnjo polovico. Zelo grdo bo. Zelo grdo. Odmaknil boš motorko nazaj na rob postelje. Pamela boš sestavil skupaj. Pokril jo boš s plaščem in legel k njej.

Prisluhnil boš saksarjem. Njihovi zvoki se bojo mešali s podrhtavanjem motorke.

Kmalu bo zmanjkalo bencina, boš rekel.

Bolšči v strop in kadi že tretjo cigareto. Skozi odprto okno vdira mrzel zrak. Živina v štali se prebuja. Lunin krajec je že zdavnaj izginil. Iz doline gor se razprostire ena prav gosta megla. Zazebe ga. Utrujen je. Naveličan. Zaspan. Odšteva drevesa, ki tisti dan čakajo nanj, da jih podere v gozdu. Same smreke, en star hrast in dve posušeni bukvi. Moral bom nabrusiti verigo pri motorki, si reče. In na novo nasaditi sekiro. Bolje bo, da vstanem, zakurim, suham kavo in spečem jajca, si reče. Mrzlo ga spreleti, ko se ozre po podstrešnici. Samota zazeha vanj kot že mnogo juter. Zakuri, skuha kavo, in speče tri jajca na oko skupaj z ocvirki. Prižge radio. Stopi na prag. Prižge cigareto. Zadiši po snegu. Misli na to, zakaj ni ustavil sinoči tisti ženski na križišču. Morda bi bilo potem drugače. Morda bi bila zima potem manj hladna. Krajša. Pravza-prav manj samotna, si reče.

Sin, zasliši iz kamre.

Mati so se že zbudili, si reče.